

היא מבקשת

כרת גיל, "היא מראה הילדים היהודיים בני כיתתי שהחלו לברוח ברגע שהחלו המכות" התקרית לא הפכה את גיל ל"יהודיה דתית או לציונית נלהבת. להיפך, מעולם לא השתייכה לשום אגודה יהודית ציונית ולא נטלה חלק בפעילות הקהילתית, פרט לביקור בבית-הספר של יום ראשון במשך זמן מה. היא גדלה במשפחה זעיר-בורגנית ככל נערה אמריקאית אחרת, העריכה את התרבות היהודית לא משום שהרגי

ילדה מגודלת כבת 15 הטיחה מלת על בון כלפי ילדה בלוגדית צנומה כבת 11. היא כינתה אותה בשם "קייקו" (יהודי מוזהם, בסלאנג האמריקאי) ניסתה לתלוש את מדליון מג'ודור מעל צווארה. הילדה הבלוגדית, בעלת המראה הנערי, שהיה זה לה השבוע הראשון בבית-הספר התיכון, לא בלעה את העלבון. היא התנפלה על יריבתה המבוגרת ממנה, הלמה בה באבי רופיה, בעטה בה ברגליה ומרטה את שערוי תיה בחמת זעם.

למחרת, פתחה הילדה היהודיה לחזור לבית-הספר. אימת הנקמה רבצה עליה. למרות זאת אורה אומץ והופיעה. מתוחה ונפחדת צעדה לאורך החצר השוקקת ילדים, חלפה על פני הנערה אותה היכיתה יום קודם לכן. זו חיכה לעברה, הושיטה לה יד לשלום, כאילו לא אירע דבר. עשר שנים ועוד משהו, בקירוב, מאז אותו יום, ניתן היה לראות אותה ילדה בלוגדית על בימתו הקטנה של תיאטרון החמאם בפינו. כשרגליה החטובות הדוקות בתוך מכנסייטיטט שחורים, גיורתה הי דקה מובלסת בתוך חולצת-במה קצרה, ועגילים מצועצעים ארוכים לאוזניה, הופיעה גיל פרידמן יחד עם שתי צבריות בתוכניתו החדשה של שייקה אופיר האדם הצוחק. היא שרה ורוקדת, זוכה אפילו לומר משפט אחד בעברית: "אולי אתה יכול לתת לי מלפפון חמוץ, בבקשה?!"

***

לא להפסיד כלום!

הקשר בין שני המאורעות הוא, כקשר שבין משפט דרייפוס לבין מדינת היהודים. אלא שאצל תיאודור הרצל היה זה קשר מודע, ואילו אצל גיל פרידמן, בתו של נציג מסחרי של מפעל תעשיית תי בעיר פיטסבורג במדינת פנסילבניה ב ארצות-הברית, היה הקשר תת-הכרתי. היא חשה על בשרה, באמריקה של המאה העשרים, את לקח הספרות הגדושה של סופרי ההשכלה היהודים באירופה המזרחית של המאה התשע-עשרה.

"דובר היחיד שהספיע עלי אז" נד

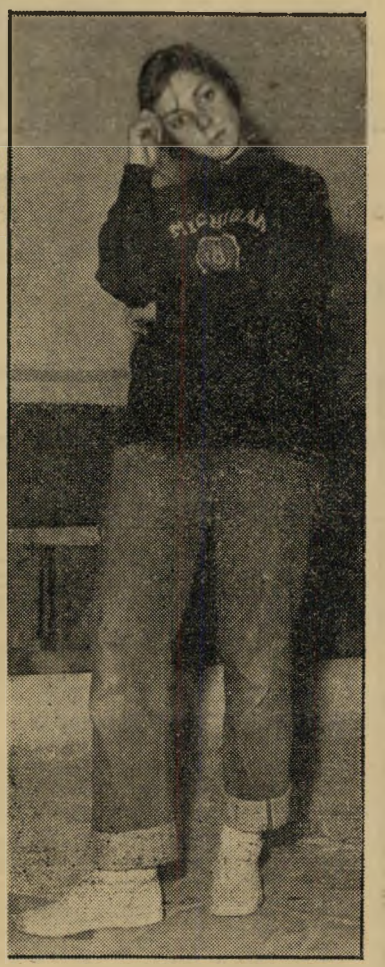
משענת איתנה

נראית ג'יל לשייך הקוואה מתוך אהז החדשה במועדון ההמאם בפינו. שתי הצעירות המופיעו

שה כאילו זו שייכת לה, אלא כדבר יפה ונאצל בפני עצמו, כמו שמישהו הוא חסיד נלהב של יוגה, למשל. "כשהתבגרתי והרגשתי שאני יהודיה", משחזרת גיל, "הרי היה זה לא מפני ש נולדתי יהודיה, אלא מפני שבחרתי להיות כזאת." אבל האמת היא שהרגשה זו תפסה חלק קטן מאוד בחייה. כבת למשפחה אמריקאית דור שלישי, שאבות אבותיה הגיעו כמהגרים מגרמניה ומרומניה בראשית הי מאה, גדלה גיל באחירה של פינוק ומר תרות. אולי דחקה אחירה זו היא שגרמה לגיל להיות טיפוס של סומ בוי — כינוי שמדביקים בארצות-הברית לנערות המתנהגות בצורה פרחחית-נערית. בילדותה לבשה תמיד מכנסי גינס וחולצה רחבה, שיחקה בייסבול עם הנערים.

בגיל שבע נזרקה משעורי הבאלט, וכעבור שנתיים גם מאגודת הצופים. האם, אחות במקצועה, עמדה חסרת אונים לנוכח גיל הצעירה החוזרת בלי שיניים ולנוכח גיל המתבגרת השבה לביתה בלוחית טיפוסים מזורזים, אינטלקטואלים, שכתבו ספרים ו חיברו מוסיקה.

מלבד התעסקות בלתי פוסקת בספורט נמשכה גיל גם אחרי תיאטרון, אחרי מוסיקה, ואחרי... בעצם, אחרי מה לא?! נולד בה מין דחף עצום לדעת כל דבר, לנסות כל דבר, לא להפסיד כלום. כשהגיע זמנה ללמוד באוניברסיטה, בחרה במדעים, יצאה ללמוד דקא באוניברסיטה

כמו בבית בחולצת האוניברסיטה במכנסי גינס זהויים בהם מופיעה גיל, היא מעוררת רושם מוטעה של ביטחנות.

במדינה

דרכי חיים

מיקוח נפש

בין המכתבים שהונחו השבוע על שול-חנו של דובר המשטרה, סגן-ניצב דויד בן-ישי, היה גם המכתב הבא, שהופנה אליו ישירות:

"הנידון, חטיפת הקטינה חדרה חיימוב, בשם אביה של הקטינה הנ"ל אני דורש ממך לגשת מיד לחוטפיה, משפחת מרים ישראלי בתל-אביב, ולקחת אותה ולהטיסה על המטוס הבא לאילת ביחד עם שומרת. מסדרים לה חתונה בחשאי ובאופן חוקי כשתתבגר. אין כל פיקוח על מעשיה, יצי אותיה עד אחרי חצות לילה, על שימושה באודם צבע ואבקה כדי לעודד משיכת הבחורים המיועדים לה.

"אביה, מר ברוך חיימוב מאילת, בא פעמיים לקחתה ונאלץ לחזור באין אונים, אבל לא טרם שהשקו אותו משקאות חריי פים והחתימו אותו על שטרות נדוניה של אלף לירות. הוא החליט להציל את בתו אפילו בכוח האקדח כל הזמן שלא ישאר אמצעי אחר. על החתום, עורך-דין יצחק דויד, אילת.

היא מפריעה כבית. חדרה חיימוב (15), עצמה יושבה אותו זמן, בבית דודתה ופחדה לצאת החוצה. סיפוריה היה שונה במקצה. לטענתה, מאז מות אמה נהג בה אביה באכזריות רבה. אב המשפחה, יליד בוכרה, אשר הגיע לארץ בהיותו בן 13, לא התאקלם בה במרוצת השנים. הוא נד עם משפחתו ממקום למקום, החליט לבסוף לדרת לאילת.

לנער השחיתות. יום אחד הגיע עם בתו לתל-אביב, לבית אחות אשתו. אין לי אפשרות להחזיקה בבית, התחנן, אשלים לכם כדי שתחזיקו אותה אצלכם." כעבור כמה ימים אף הביא, לדברי הבת, חבור שהועיד לה, ערך במקום טכס ארוסים עם שתייה וכיבוד כדת.

אולם לאחר כמה שבועות התחרט כדרכו. הוא שלח שליחים לבית גיסתו, פקד על בתו לחזור לאילת. אולם חדרה, אשר ארוי סה החדש מצא בינתיים חן בעיניה, סרבה. האב הנוצם פנה לעורך-דין היוגיסט האילתי, יצחק דויד, הגיש באמצעותו צו הביאס-קורפוס (הביאו את האישה גופו) נגד גיסתו.

נשק ומחסנו של היכל המשפט והעתונות לרשותו לנער השחיתות הזאת מן היסוד, הוסיף במכתבו לבן-ישי, אליו צירף העתק הצו. בית-המשפט הגבוה לצדק, הוציא בינתיים צו, הקורא למשפחה החוטסת קטינה ומשכרת את אביה, לבוא ולנמק מדוע לא יחזירו את חדרה לבית אביה.

ROYAL FLUSH

המשחק הגדול החל כאשר האניה האמריקאית, החכורה עלידי חברת אוליסט, הרימה את עוגנה במל הבית. באחד מ' תאי הצות התכנסו ארבע-עשרה ידיים של שבעה שחקני סוקר.

בסמוך הצטופפו בדריכות שני מלחים נוספים. הם היו את העתודה החייבת לש' מור על שלהבת המשחק במקרה ואחד הי משתתפים יקרא לעבודה.

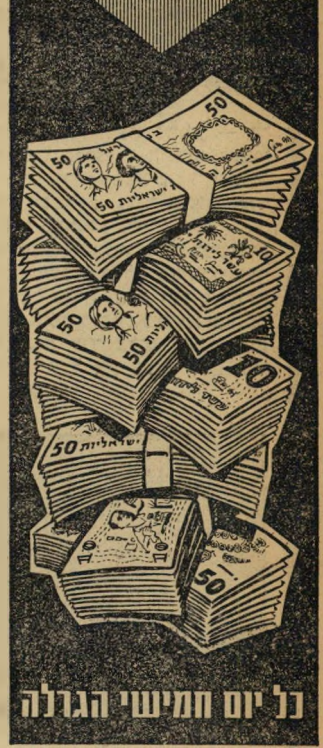
זו הייתה מסורת בין מלחי האניה האמריקאית: משחקים מנמל — עד נמל.

עברית וחיי קיבוץ. בין שבעת בעי-לי זרוע-הזהבה, ישב גם ליאון קיין (35), מלח יהודי שבילה שבע-עשרה משנותיו על גבי הגלים. כאשר ירד בנמל חיפה, היו בכיסו שש-מאות דולר אותם בזבו בסוילו בארץ. כשסיים את טוילו התברר לו ש-איחר ואוניתו הפליגה בלעדיו.

אך לא מהמר כליאון יתיישב ברגעים קריטיים. הוא החליט לומר פאס, פנה ונר' שם כעולה חדש. הסוכנות דאגה להעבירו לקיבוץ דגניה, מקום שם החל לומד עברית באולפן. אולם ליאון למד יותר מכן. הוא למד לאהוב את חיי הקיבוץ, החליט לנטוש את הים והפוקר ולהשתקע במקום.

הפסד ורווח. ליאון הוא כיום חבר קיבוץ מן המניין. הוא מוכן להישט "יד רביעית" לכל עבודה שהיא, אבל רק לא... לפוקר. כששואלים אותו כיצד הצליח להתגבר על הלהיטות למשחק, הוא משיב: "אמנם זה קצת קשה, אבל עם מי יש פה לשחק? מי יכול להתמודד אתי? 17 שנה על הים — 17 שנות פוקר!"

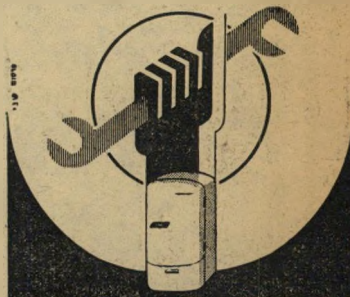
למי שמוסיף להקשות לשאול: האם אינך מצטער על שהפסדת את האוניה? משיב ליאון: "זה היה כדאי. בפוקר הפסדתי את האוניה — אך לעומת זאת הרחתי מר' לדת..."

כל יום חמישי הגולה

המנוי

קיבלת חשבונך, נא פרע אותו בהקדם.

הימותנויד

א. אברמוביץ טכנאי קרור קניה-מכירה-גטוח-תקונים בנית מקורים מטחורים רח נחלת בעמין 39 ת-א טל. 65713